

moci, nebylo tu nutného předpokladu pro schvalovací akt dohlédacího úřadu, a nemohl proto ani zem. výbor, povoláný podle § 99 org. zák. tento dozorčí akt v cestě instanční přezkoumávati, o otázce schválení usnesení obecního zastupitelstva z 27. září 1928, dosud právní moci nenabyvšího, meritorně rozhodovati. Jestliže přes to tak učinil, místo aby nař. dozorčí akt okr. výboru zrušil vzhledem k tomu, že usnesení ke schválení předložené nenabylo ještě právní moci, překročil svou vlastní kompetenci.

Č. 10.192.

Váleční poškození. — Vojenské věci: * Zákon č. 142/20 Sb. o požitcích válečných poškozených nevztahuje se na vojenské gážísty v záloze.

(Nález ze dne 2. prosince 1932 č. 18.090.)

Věc: Dr. Pavel H. v Praze (adv. Dr. Emil Pollak z Prahy) proti ministerstvu sociální péče (odb. r. Dr. Vojt. Elšnic) o přihlášku o důchod invalidní.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Výměrem z 19. července 1929 odmítl zemský úřad pro péči o válečné poškozené v Čechách přihlášku st-lovu o důchod invalidní, ježto jeho možný nárok na důchod válečných poškozených, nebyv uplatněn do 31. prosince 1923, zanikl promlčením.

Min. soc. péče, rozhodujíc o odvolání z tohoto rozhodnutí podaném, nař. rozhodnutím výměr první stolice zrušilo a nařídilo, aby byl celý spis postoupen k příslušnému jednání mno; výrok ten odůvodnil takto: »Zákon č. 142/20 o požitcích válečných poškozených nevztahuje se podle § 44 na vojenské gážísty. St-l utrpěl, jak ve stížnosti tvrdí, otravu plynem, jež zavinila těžkou jeho operaci, v roce 1917, tedy ve své vlastnosti podle kmenového listu jako praporčík v záloze, nebo jako poručík v záloze. Nepatří tedy k osobám, na něž se nevztahuje cit. zákon. Nárok jeho na zaopatřovací požitky je posuzovati podle vojenských zaopatřovacích zákonů«.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí podané uvážil nss: — —

Stížnost namítá, že se zákon č. 142/20 nevztahuje na vojenské gážísty z povolání, že však st-l takovým gážístou nebyl, a spatřuje vady řízení v tom, že žal. úřad tuto právně relevantní okolnost nezjistil. Stížnost není důvodná.

Zákon č. 142/20 nevztahuje se podle ustanovení jeho § 44 na vojenské gážísty, poddůstojníky z povolání a jejich příslušníky a pozůstalé. Zákon vylučuje tu ze své působnosti dvě samostatné kategorie vojenských osob: jednak vojenské gážísty a to bez rozdílu, jde-li o gážísty z povolání či v záloze, jednak poddůstojníky z povolání. Že tomu tak, plyne z této úvahy:

V době vydání tohoto zákona platily pro vojenské gážísty předpisy zák. č. 158/1875 ř. z., a vztahovaly se podle jeho § 6 i na vojenské gážísty v záloze. Zákonem č. 76/22, vydaným dne 16. března 1922 se zpět-

nou účinností od 1. ledna 1920, stanoveny byly nové předpisy o zaopatřovacích požitcích vojenských gážistů, podle §§ 16—25 a 2. odst. § 97 platné i pro vojenské gážisty v záloze. Dlužno proto míti za to, — když ani gramatický výklad nenutí k opaku, — že se slovo »z povolání« v § 44 zák. č. 142/20 vztahuje jen na slovo »poddůstojníky«, a že tu běží o dvě kategorie vojenských osob, to jest jednak vojenské gážisty vůbec (z povolání i v záloze), jednak o poddůstojníky z povolání, a že se proto zákon č. 142/20 nevztahuje na vojenské gážisty v záloze.

Mínění st-le, že zákon č. 76/22 vůbec neodškodňuje invaliditu gážistů v záloze, vyvráceno je zněním § 16, který stanoví, že gážisté a čekatelé v záloze povolání přechodně do činné služby mají nárok na výslužné, utrpěli-li poruchu zdraví v činné službě za okolností označených v § 3 cit. zák. a pozbyli-li nejméně 20% způsobilosti k přiměřenému občanskému povolání. § 31 cit. zák., jehož se st-l na podporu svého názoru dovolával, jedná pak o zaopatření invalidním a nelze z ustanovení toho a §§ následujících nijak dovoditi, že by gážisté v záloze pod ustanovení zák. č. 76/22 vůbec nespadali.

Podle obsahu spisů správních i podle tvrzení nař. rozhodnutí, jež stížnost neběře v odpor, byl st-l vojenským gážistou v záloze. Není proto ani nezákonným, ani vadným, když žal. úřad vyslovil, že se zák. č. 142/20 na st-le nevztahuje.

Č. 10.193.

Stavební právo. — Řízení správní (Slezsko):
I. O odvolání z usnesení měst. zastupitelstva v Opavě, zamítajícího rekurs proti výměru purkmistrovského úřadu v Opavě o stav. povolení, rozhoduje i za platnosti vl. nař. č. 96/1928 Sb. zemský úřad v Brně s platností konečnou. — II. Ani stav. komise ani stav. úřad nejsou povinny pátrati, zda snad sousedé se svými námitkami přednesenými při stav. komisi nespojují nějaký smysl jiný, než jaký slovně vyjádřili. — III. Sousedé nemohou z § 23 odst. 5 stav. ř. odvozovati nějaké své právo sousedské na to, aby k zachování dobrého vkusu byla uložena stavebníkovi stavba budovy určité výše.

(Nález ze dne 2. prosince 1932 č. 18.350.)

Prejudikatura: ad I. neodporuje Boh. A 9330/32, ad II. Boh. A 8397/30.

Věc: Emil N. a spol. v O. (adv. Dr. Otto Sommer z Prahy) proti zemskému úřadu v Brně (vrch min. komisař Dr. Jiří Čistický, za zúč. Alžbětu H. v B. adv. Dr. Quido Walig z Opavy) o stavební povolení.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Výměrem z 11. ledna 1930 nevyhověl zem. úřad odvolání st-lů proti usnesení měst. zastupitelstva v Opavě z 8. listopadu 1929, jímž zamítnut byl jejich rekurs proti výměru purkmistrovského úřadu v Opavě ze 13. září 1929, kterým uděleno bylo Alžbětě H. povolení ke stavbě jednopatrového obytného domu na stavební parcele č. ... Ke svému rozhodnutí připojil zem. úřad poučení, že proti němu lze se odvolati k min. práci.